

NASI STARI BUNARI. MJESTA SUSRETA I STUDENE VODE

joi, 08 iulie 2021

Kada kažemo bunar odmah pomislimo na bistru i hladnu vodu, toliko potrebnu za svakodnevni život.

A voda zna i život! Bunari su, u našim selima, dio naše svakodnevice. Bili noviji ili stariji, bunari najprije imaju funkciju osigurati pitku vodu. Voda koja nije uvijek lako dostupna. U nekim je mjestima do vode lako do i, u drugima pak treba kopati duboko da bi se do vode došlo.

No, bunari nisu samo izvor vode, bunari su i mjesto susretra. Na bunaru, iako sada rje e, dok hvataju vodu ili ekaju u redu za vodu, ljudi razgovaraju, saznaju nešto novo ili se prisjete ne ega prošlog. Današnjim rje nikom, socijaliziraju!

U svakom se našem mjestu zna koji su najbolji bunari, u kojima je najbolja voda. U Lupaku su dva takva bunara, bunar kod Bosiljke i bunar kod Krstitja (Nemca). Bunar kod Bosiljke smješten je uz glavnu cestu, u dijelu koji se zove Katun, i vrlo esto dolaze i iz obližnje Rijece po vodu iz ovog bunara. Voda je izvrsna i uvijek se može vidjeti ljudi kako odlaze vedrima ili bocama po vodu.

Drugi bunar, poznat po dobroj vodi i po tome što uvijek ima vode, ak i u vremenima velikih suša, je bunar kod Krstitja (Nemca), nalazi se u dijelu Lupaka nazvan Poljenica. Njegovu smo zanimljivu pri u saznali i donosimo je ovdje, kako bi potaknuli i druge naše mještane da nam jave pri e o njihovim bunarima. Naime, bunar je izgradio Milja Krsti stari (moj prad jed) nakon što je preživio Prvi svjetski boj. Kao i ve ina mladih muškaraca, moj prad jed Milja bio je u Prvom svjetskom boju. Nakon ratovanja na fronti u Italiji i drugim zemljama, nakon etiri godina po bojištima, djed Milja bio je zarobljen i proveo tri godine u zato eništvu u Rusiji. Kada se vratio iz Rusije odmah je dao sagraditi bunar. A sagradio ga je možda i zbog ovog teškog doga aja. Zarobljen u dalekom i hladnom Sibiru, prad jed Milja radio je kod ne-kog dobrostoje eg ruskog gazde, brinuo se za maru, za stoku, gdje je i spavao. Kako je Sibir poznat po teškim zimama, prad jed Milja je pri ao da je spavao pored volov ili krav da bi se malo ugrijao. Jednom je morao ot i po vodu na rijeku Volgu koja je bili zale ena i kad je pokušao uhvatiti vodu za stoku, za maru, pao je u rijeku i struje rijeke su ga povukle ispod leda. Neki njegov prijatelj zarobljenik je vikao za pomo , ali su mu lokalni ruski stanovnici rekli da e ga voda izbaciti na matku, tamo gdje je u ledu napravljena rupa za vodu. I tako je i bilo. Prad jed je imao sre e, ostao je živ i živ se vratio ku i, u Lupak, nakon dugih sedam godina, etiri u boju i tri u Rusiji. Pri ao nam je njegov sin, djed Matej koji je bio u Drugom svjetskom boju, da mu je otac, prad jed Milja, pripovijedao da kada se vratio doma njegovi ga roditelji skoro nisu prepoznali. I vrlo brzo nakon dolaska sagradio je ovaj bunar, na slici, koji ga je valjda podsje ao na opasnost koja mu je prijetila u Rusiji. Bunar je dubok, vrst, kao i prad jed Milja, ovjek plavih oiju, vrstog karaktera, vojnik koji je preživio rat, malo govorio, a više radio. Njegov bunar bliži stotinu godina, i ostat e i budu im naraštajima.

Sigurni smo da u svakom našem selu postoje pri e i doga aji koji ekaju da budu objavljeni, da se o njima zna. Bilo o bunarima, salašima, studencima ili ne em drugome. ekamo vaša pisma ili usmene pripovjetke na adresu naše redakcije.

uvajmo od zaborava sva ona dobra, materijalna i nematerijalna, koji su nam ostavili naši stari, trudom i mukom!

Maria Lacchici